

CIZINEC

Lída Švecová (Zachařová)

Miliony hvězdiček jí letělo vstříc.

Nechápala co se s ní děje. V hlavě měla černou tmu. Zavřela oči, poklepala hlavou. Pomaloučku začala oči otvírat, a viděla ten samý obraz.

Miliony hvězdiček jí letělo vstříc.

Rozhlédla se kolem sebe. Seděla na kraji kruhové, slaboučce osvětlené místnosti. Boky místnosti byly průhledné. Kolem zářily hvězdy.

Naproti ní byl jakýsi pultík, opatřený různými páčkami, hejblátky, různobarevnými světýlky. Slyšela pouze jediný zvuk, jemné praskání.

Leknutím nadskočila, když se ozval hlas:

"Vítám tě, Katko."

Pořádně se ještě jednou rozhlédla, a zjistila, že u pultíku stojí člověk. Vysoký, hubený, kudrnaté blonděaté dlouhé vlasy mu zářily kolem hlavy jako svatozář.

Usmál se na ni a udělal krok vpřed.

Poznala ho. Vždyť to byl doktor její duše!

"Michale!"

Katka vyskočila a vrhla se mu kolem krku.

"Michale, tak dlouho jsme se neviděli!"

Přítomnost Michala ji uklidnila. Přestala se bát neznáma, naopak začala být zvědavá.

"Kde to jsme?"

"Vždyť jsi mi vždycky říkala, že jestli existují ufouni, pak mezi ně patřím! Tak teď ti dokazuju, že jsi měla pravdu."

"Páni, to je teda gól! Takže teď jsem v létajícím talíři? A jak se řídí?"

"Pojď si stoupnout k pultu a prostě si přežij."

Katka si stoupla k pultíku a přála si letět dopředu. A letěli. Pak nahoru, dolů a do stran, až se jí z toho všeho zatočila hlava, a talíř začal padat volným pádem někam mezi hvězdy. Michal ji od pultu odstrčil a zastavil pohyb.

Katka, která se pustila držáčku, však neudržela rovnováhu a skulila se na zem. Jaké bylo její překvapení, že tam nejsou s Michalem sami!

Na straně, kam se dokutálela, seděl druhý lékař, kterého rovněž znala, a vedle něho seděl úplně cizí člověk. První co jí napadlo bylo, že je to Indián. Jenže když se postavil a byl ještě vyšší než Michal, tak zaváhala. Navíc rysy jeho obličeje byly tak zvláštní... Spíš Japonec.

Dívala se vytřeštěně na toho člověka s černými vlasy a bílou průsvitnou pokožkou. Oblečený byl do riflí a kostkované košile.

"Michale," ozval se druhý lékař, "ona ho vidí!"

Podívala se na Michala. Poprvé v životě na něm zpozorovala neklid.

Znova se podívala na cizince. Seděl na zemi v jogínském posedu a díval se kamsi skrze ni. Jí nevěnoval pohled žádný.

"Katko, musíme se rozloučit," řekl Michal a položil jí dlaň na hlavu.

Tři...

Letěla černočernou tmou.

Dvě...

Točila se jí hlava. Kolem ní probleskovala světla jako z ohňostroje.

Jedna...

Vše se uklidnilo, začala cítit, že ji tlačí polštář pod hlavou, že ji brní ruce.

Nula...

Už byla v plném vědomí, jen otevřít oči.

Otevřela oči. Mnula si ruce, mnula si oči.

Končí hypnóza. Přemýšlela co to jen prožila? Aha. Potkala se s Michalem - psychologem, se kterým také absolvovala několik hypnóz a holotropní dýchání, a také s jeho společníkem. A ten třetí... Co to bylo za člověka? Proč to vadilo, že ho viděla?

Odcházela z ordinace, ale ještě si musela chvilku v čekárně sednou. Ještě se jí tak trochu motala hlava.

Při cestě domů měla docela štěstí. Přišla na zastávku autobusu a hned ten žádaný přijel. Uvítala, že byl poloprázdný, že si mohla sednout, byť jen na tři stanice.

Prohrábla si vlasy, a v púlce pohybu se s úžasem zastavila. Do autobusu nastoupil onen cizinec. Zůstal stát a vysoko čněl nad ostatními lidmi. Nevěřicně na něj hleděla. Říkala si: "Že bych ho tu už někdy viděla?" Ale to byl nesmysl, určitě by ji zaujal i bez hypnózy.

Vystoupil na stejné zastávce jako Katka. Ztratila ho v davu.

Nacpala se do vagonu metra. Rozhlédla se, a opět ho uviděla! Byl ve vedlejším vagonu. Čněl nad všemi, v riflích a v kostkované košili.

Vystoupil opět na stejné stanici, a opět se jí ztratil.

Katka zjistila, že se celá chvěje. Chtěla by zavolat Michalovi, jenže na něho už dávno ztratila telefonní číslo, chtěla by... Ale už jí jel poslední autobus do jejího bydliště. Nastoupila. Bylo narváno. Stála uvězněná mezi lidmi. A stačil jediný pohled. Ano, i on jel tímto autobusem.

"To přece není možné! Ať si myslí co chce, ale já musím jít k němu a říct mu, zeptat se - na co?"

Pane vy jste ufon? Nebo duch, nebo soused o kterém jsem neměla potuchu?"

Konečně se odhodlala jít k němu, nakonec ať si myslí co chce.

Přehlédnou se svou výškou nedal, a tak se k němu začala tím nacpaným autobusem drát. Chyběl snad jí jen krok. Autobus stále jel. A cizinec byl pryč.

Hledala ho, rozhlížela se - přece nemohl odejít z jedoucího autobusu! Co je to za nesmysl!

A jak se tam tak rozhlížela a prodírala již naštvanými lidmi, ulítl jí knoflík z nového kožíšku.

Autobus zastavil na stanici. Lidé, navlečení v zimních oblecích, nastupovali a vystupovali, venku byl sníh a mráz, a nevšimavý cizinec stál nikým nepovšimnutý na stanici v riflích a v kostkované košili...